

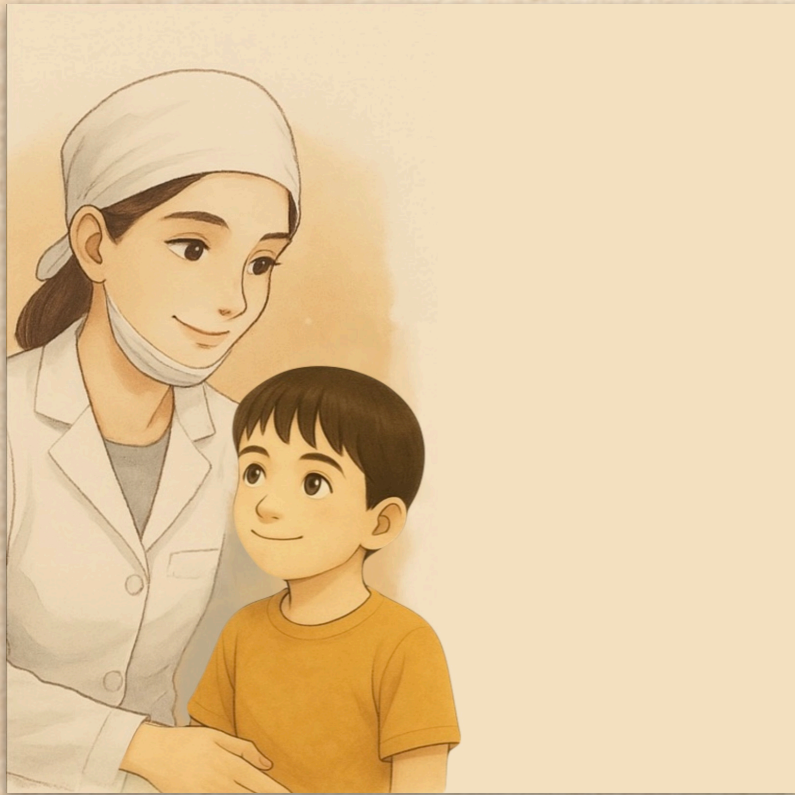
สงกรานต์ ปี 2569 — ในขณะที่ทั่วประเทศฉลองด้วยเสียงหัวเราะและสายน้ำที่เย็นฉ่ำ
หลังจากประชาชนไล่ ‘นักการเมืองโกง’ พ้นจากแผ่นดินไทยได้หลายเดือนแล้ว

เสียงโทรทัศน์ในร้านค้าชุมชนได้
ประกาศข่าวใหญ่ที่ทำให้
ประชาชนทั้งประเทศต้องหันมา
ฟัง:

“ประเทศไทยมีมติรัฐสภา
ครั้งประวัติศาสตร์ ออก
กฎหมายห้ามเปิดบ่อน
คาสิโนโดยเด็ดขาดตลอด
กาล เหมือนที่ประเทศไทย
เคยยกเลิกการตัดไม้
ทำลายป่าทั้งประเทศ
ตลอดไป”

วันนั้นประชาชนทั้งประเทศเหมือนได้ลมหายใจใหม่ และในวันที่ดินฟ้าเริ่มเปลี่ยน ท่ามกลางเสียงเชียร์และเสียงน้ำสาดคลอไปทั่วหัวระแหง

ที่คลินิกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในภาค
เหนือ...

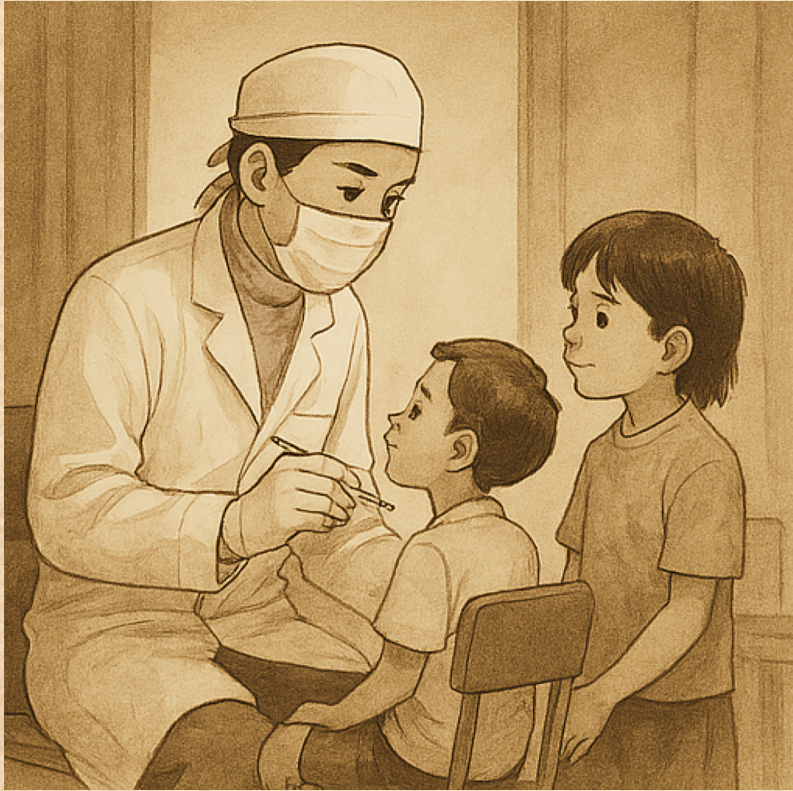
หมอทอฝัน ก็กำลังทำในสิ่งที่เธอเชื่อ
มันตลอดชีวิต — เยียวยาร่างกาย
และปลุกหัวใจให้กล้าเดินต่อ

ทอดีนเติบโตมาในครอบครัวธรรมดา ๆ

พ่อเป็นช่างซ่อมแซมของโรงเรียน
แห่งหนึ่ง แม่มีรถเข็นขายข้าวแกง
อยู่หน้าโรงเรียนนั้น เพื่อประทัง
ชีวิต

แม้จะไม่ร่ำรวย แต่หัวใจของ
ครอบครัวกลับอบอุ่นกว่าบ้าน
ใด ๆ ในโลก

สิ่งหนึ่งที่ไม่มีใครพรากไปได้คือ...
ความฝันของเธอ

เธอฝันอยากเป็น “ทันตแพทย์”
ตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อครั้งหนึ่งมีหน่วย
แพทย์เคลื่อนที่เข้ามาในหมู่บ้าน

วันนั้น เธอยืนมองคุณหมอด้วยดวงตา
เปล่งประกาย เด็กคนอื่นกลัวเข็ม กลัว
เสียงกรอฟัน

แต่เธอกลับรู้สึกว้า... “นี่คือสิ่งวิเศษที่ช่วยคนได้”

แต่เส้นทางนั้นไม่ได้โรยด้วยกลีบ
กุหลาบ กลับเต็มไปด้วยหนาม
แหลม และบาดแผลที่ลึกจนแทบ
ลุกไม่ขึ้น

ตอนอยู่ ม.3 พ่อของเธอ

ประสบอุบัติเหตุขณะทำงาน
ในโรงเรียน จนต้องรักษาตัว
เป็นเวลานาน และในที่สุดก็
เสียชีวิตลง

มันเป็นเวลาที่เศร้ามาก ๆ

ต่อมา เธอมาพบว่า หลัง
โรงเรียนเช้า แม่ต้องตะเวนเข็นรถ
ขายข้าวแกงเดินทางไกลขึ้น แล้ว
จึงกลับมาขายหน้าโรงเรียนอีก
ตอนโรงเรียนเลิก

เธอมีภาระทั้ง
ต้องเรียน ทั้ง
ต้องช่วยแม่

ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต

ในช่วงมัธยมปลาย เธอก็ได้ครู
หลายคนที่เอ็นดูเธอ

โรงเรียนก็ให้ทุนการศึกษา
แก่เธอต่อไป เหมือนเมื่อพ่อเคย
ทำงานในโรงเรียน

แต่ที่เป็นภาพจำสำหรับเธอ คือ
ครูต้นกล้า ครูประจำชั้น
ม. 3 ที่เธอรักที่สุด ตั้งแต่
พ่อจากไป ครูท่านนี้เคยเจียดเงิน
ให้เธอเป็นประจำ แม่เมื่อเธอไม่
ได้เรียนกับครูแล้ว โดยเฉพาะ
เวลาโรงเรียนจัดกิจกรรมที่ต้อง
ใช้เงิน

เธอจำแววตาของครูได้ดี เวลา
ครูเรียกเธอมาคุยส่วนตัว “ทอฝัน
รู้แหละ ทอฝันต้องเลี้ยงดูแม่
เวลาท่านแก่ชรา หหมด
เรี่ยวแรงหมดแรง ทั้งหมด
มันขึ้นกับ...สองมือของ
เธอแหละ...

เธอต้อง ฝ่าฟัน และฝ่าฟัน
หะลุก ฝืนให้ไกล ไปให้ถึง
เหมือนชื่อของเธอใจ ...แต่สำคัญ
ที่สุด... สวรรค์มีตา วอนขอ
พระแม่มารีนะ พระแม่ฟิ่ง
ได้เสมอ”

ทอฝันในวัย 16 ต้องกลายเป็น
มือขวาของแม่

เธอตื่นตีห้าไปช่วยแม่เตรียมกับข้าว
ช่วยแม่ขายก่อนเข้าเรียน

กลับบ้านมาอ่านหนังสือดีก่ดื่นทั้งที่
ร่างกายเหนื่อยล้า

เธอไม่มีเงินเรียนพิเศษ ไม่มีหนังสือ
กวดวิชาเหมือนเพื่อน

เธออ่านจากซีทเก่า ยืมหนังสือจาก
ห้องสมุด และเรียนรู้จากคลิปฟรี
ในโทรศัพท์มือสองของแม่
ที่หน้าจอตกรก

และแล้วอุปสรรคใหญ่ก็พัดเข้ามาเหมือนพายุ...

วันประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ทอฝัน...สอบไม่ติดคณะที่หวัง

เธอนั่งนิ่ง หน้าจอมือถือขึ้นว่า “ไม่
ผ่านการคัดเลือก”

โลกทั้งใบเงียบงัน หัวใจของเธอ
ร่วงหล่น

เธอร้องไห้...

ร้องไห้จนแม่มากอดไว้แน่น
ไม่พูดอะไร เพียง
เอามือสัมผัสผมเธอเบา ๆ
แล้ว กระซิบ...

“เจ็บได้ ร้องให้ได้
แต่ถ้าล้ม...อย่าล้มลุก”

คืนนั้นมีดมน... แต่ก็ป็นคืนที่หัวใจของเธอแข็งแกร่งที่สุด

เธอสมัครเรียน เป็นผู้รับทุน กสศ.
หลักสูตรประกาศนียบัตรผู้ช่วย
พยาบาล ประเภทผู้ขาดแคลนทุน
ทรัพย์

เธอใช้เวลาว่างฝึกทักษะ อ่านหนังสือ
เตรียมสอบอีกครั้ง

และในปีถัดมา...เธอสอบติด คณะ
ทันตแพทยศาสตร์ ได้จริง ๆ

เธอเรียนจบด้วย เกียรตินิยม
อันดับหนึ่ง

กลายเป็นทันตแพทย์หญิงที่ใคร ๆ
ยกย่อง ไม่ใช่เพราะเก่งที่สุด

แต่เพราะเธอไม่เคยยอมแพ้...แม้ในวันที่โลกทั้งใบผลักเธอลงเหว

ชีวิตการทำงานของหมอตอน
ไม่ได้หรรุหร

เธอเลือกกลับบ้านเกิด เปิดคลินิก
ชุมชนเล็ก ๆ ไม่ได้หวังชื่อเสียง
หรือทรัพย์สิน

แต่เลือกที่จะ เป็นหมอที่
เยียวยาหัวใจของผู้คน

และในวันหนึ่ง...เธอได้พบกับ
“พันธมิตรแท้”

เด็กชายวัย 7 ขวบ ที่สูญเสียพ่อ
จากเหตุอาคารสำนักงาน สตง.
ถล่มในปี 2568

เขาเป็นแรงงานก่อสร้างผู้ไม่มีชื่อในข่าว

ไม่นานหลังจากนั้น แม่ของพันธมิตรแท้เสีย
ชีวิตด้วยโรคมะเร็ง

เด็กน้อยต้องอยู่กับปู่เพียงลำพัง

ปู่ของพันธุ์แท้เคยติดต่อขอยอมแพ้ต่อ
ชีวิต กับหลานที่ลูกชายทิ้งไว้ให้เป็นภาระ

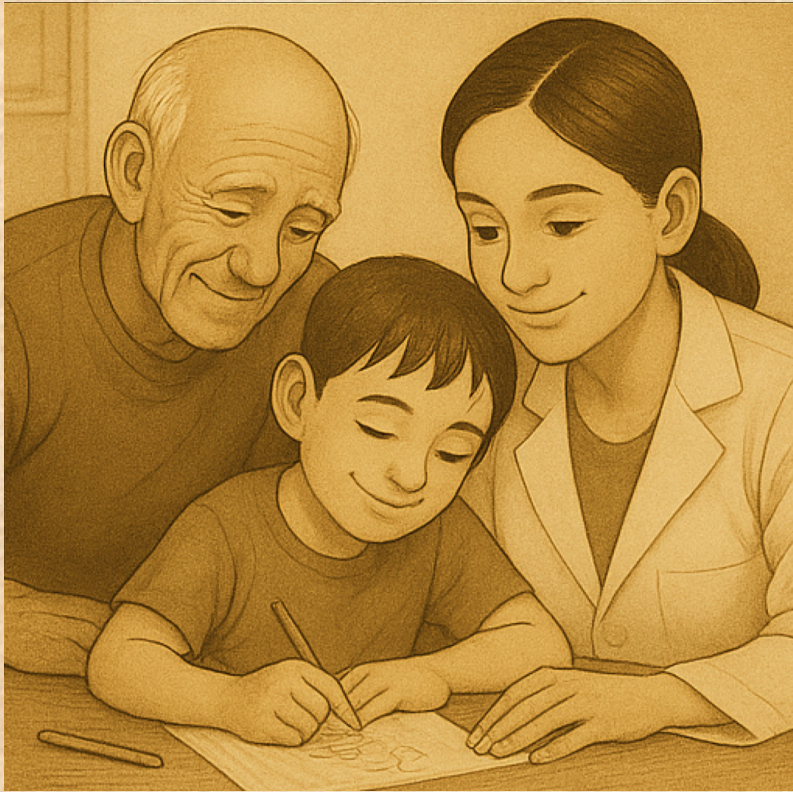
แต่วันหนึ่ง...พันธุ์แท่ร้องไห้ทั้งคืนเพราะ
ปวดฟัน

ปู่จึงตัดสินใจพาหลานมาหาหมอ

“ปู่ไม่มีเงินหรือหมอ...แต่เด็กมัน
ร้องไห้ทุกคืน ปู่ช่วยอะไรไม่ได้
แล้ว”

หมอตอฝันสบตาชายชรา แล้วยิ้ม
อ่อนโยน

“ไม่ต้องห่วงนะคะปู่ หนูจะดูแลให้
เอง”

จากวันนั้น เธอรักษาฟันผุของพันธุ์
แท้ ซี่แล้วซี่เล่าด้วยความอ่อนโยน ไม่
คิดเงินแม้แต่บาทเดียว

ชื่อสมุทธระบายสี วาดรูปกับพันธุ์แท้
พาไปหาหมอ และค่อย ๆ เยียวยา
หัวใจที่แหลกสลายของเด็กคนหนึ่ง

ไม่นานเธอก็ตัดสินใจ...

ส่งเสียค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้พันธุ์แท้

แม้โรงเรียนรัฐจะฟรี แต่ค่าอาหาร
เครื่องใช้อุปโภค บริโภค ตอนอยู่บ้าน
เธอไม่ปล่อยให้ขาด

วันหนึ่ง ปู่ของพันธุ์แท้เขียนจดหมาย
สอวไว้ได้สมุดบโน๊ะหโม...

“หโมอาจไม่รู้วาลมหายใจของเด็ก
คนหนึ่งกลับมาเพราะหโม
และลมหายใจของคนแก่คนนี้...ก็
มีค่า
เพราะได้เห็นเด็กคนนั้นยิ้มอีก
ครั้ง”

คินนั่นเอง

ทอฝันนั่งอ่านจดหมายนั้นอีกในแสงไฟสลัว

เธอนึกถึงวันเก่า ๆ ของบ้านไม้อันอบอุ่น

นึกถึงแม่ที่กอดเธอไว้ในคินที่เธอชอบ
ไม่ติด

นึกถึงแววตาของครูต้นกล้าที่จุดประกายไฟ
ในดวงวิญญาณของเธอ

นึกถึงคำพูดที่เธอไม่เคยลืมเลย... “สวรรค์
มีตา”... “พระแม่พึ่งได้เสมอ”

นึกถึงเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่เคยฝันอยากเป็น
หมอ

คินนั้น เธอแอบฝันเล็ก ๆ ว่า เวลาพันธุ์แท้
โตขึ้น เธอคงเป็น ‘เมล็ดพันธุ์’ ของ
พันธุ์แท้อีกคนหนึ่งได้

วันนี้ เธอไม่เพียงได้เป็นหมอ

แต่เธอได้ใช้ “หัวใจของหมอ”
อย่างแท้จริง

คำแม่ที่ไม่ลืม...

“ลูกต้องดูแลความฝันของลูกให้
ดี ๆ นะ...”

เพราะความฝัน จะเปล่ง
ประกายในหัวใจ

และวันหนึ่ง...มันจะไม่ใช่แค่ฝัน
อีกต่อไป”

ชะตา...ซ้ำลืขิต

ไม่ใช่เพราะโชคช่วย

แต่เพราะมือสองข้างที่ไม่ยอม
ปล่อยฝืนหลุดไป

เพราะหัวใจที่ลุกขึ้น แม่ในวันที่
ล้มหนักที่สุด

มือจากสวรรค์จะประคอง
มือของเธอ

และเพราะการได้เห็นคนหนึ่งยิ้ม...
มีค่ากว่ารางวัลใด ๆ ในโลก
...และรางวัลในสวรรค์
จะยิ่งใหญ่นัก